

Arrest

nr. 248 445 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
                      2. X
                      vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en worden vertegenwoordigd door hun ouders X en X, op 30 oktober 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers zijn minderjarig en worden in de voorliggende procedure vertegenwoordigd door hun ouders.

1.2. Verzoekers betreden, samen met hun ouders, op 7 oktober 2016 het Belgische grondgebied. Hun ouders dienen op 12 oktober 2016 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 januari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van inoverwegingname van de verzoeken om internationale bescherming. Bij arrest van 12 april 2017 met nummer 185 372 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep. Op 18 januari 2017 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij arrest van 14 januari 2019 met nummer 215 028 verwerpt de Raad de tegen deze bevelen ingestelde beroepen.

1.3. Op 7 augustus 2017 dienen verzoekers samen met hun ouders een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 9 november 2017 dat deze aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond is. Eveneens beslist hij tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Bij arresten van 21 juni 2018 met nummers 205 626 en 205 627 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.4. Verzoekers' ouders dienen op 9 april 2018 elk een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 19 juni 2018 dat deze volgende verzoeken niet-ontvankelijk zijn. Bij arresten van 10 oktober 2018 met nummers 210 755 en 210 756 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.5. De ouders dienen voor hun kinderen, verzoekers, op 25 november 2019 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De ouders zelf vragen geen verblijfsmachtiging in toepassing van dit wetsartikel. Op 6 oktober 2020 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2019 werd ingediend door :

*[E., A.] (R.R.: [...])
geboren te [...] op [...]
[E., E.] (R.R.: [...])
geboren te [...] op [...]
adres: [...]
nationaliteit: Albanië*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Huidige aanvraag 9bis wordt uitsluitend ingediend in hoofde van beide minderjarige kinderen waarbij benadrukt wordt dat de aanvraag 9bis niet uitgaat van hun ouders, maar dat zij slechts optreden als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen volgden als minderjarigen mee de procedures van hun ouders die wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 14.07.2017 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 12.10.2018 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk zes maanden voor de eerste en zes maanden voor de tweede- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar het asielrelaas van hun ouders waarbij de traumatische gebeurtenissen die hun moeder ondergaan zou hebben, worden benadrukt. Verzoekers voegen echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hun ouders reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten maar volstaan met te verwijzen naar de daar aangehaalde elementen en met te benadrukken dat deze ervaringen zeer traumatisch waren voor hun moeder. Deze elementen werden echter niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort 'hoger beroep' vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden hebben uitgeput.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij hier naar het Nederlandstalig onderwijs gaan en dat zij dus in het Nederlands worden opgevoed en onderricht. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft hun scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben de ouders van betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, kan er bovendien op redelijkerwijze van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onurv. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen wijzen erop dat, doordat zij in het Nederlands worden opgevoed vanuit de school, zij Nederlandstalig zouden zijn en zich de Belgische waarden en normen eigen gemaakt zouden hebben. Bij een terugkeer zouden zij terecht komen in een vreemde omgeving waar het volgen van Nederlandstalig onderwijs onmogelijk zou zijn waardoor een verhuis voor grote taal-en ontwikkelingsachterstand zou kunnen zorgen. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Albanië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Beide kinderen zijn in Albanië geboren en brachten er hun eerste levensjaren door ([E.] was bijna drie jaar bij aankomst en [A.] zes jaar). Bovendien hebben ze ook via hun ouders een band met Albanië. Hun ouders hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren en getogen. Albanië is dan ook geen vreemd land voor hun kinderen. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat de moedertaal van de kinderen het Albanees is en dat verzoekers hun kinderen de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook Nederlands leren. We merken verder nog op dat de ouders geen enkel bewijs voorleggen van het volgen van het Nederlandse taallessen. Dit maakt het ongeloofwaardig dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in het Nederlands zouden opvoeden. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Albanees, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij bij een tijdelijke terugkeer grote taal-en ontwikkelingsproblemen zouden ondervinden. Tenslotte merken we op dat het feit dat de kinderen in Albanië geen Nederlandstalig onderwijs kunnen genieten, niet weerhouden kan worden. Het recht op onderwijs van de kinderen komt niet in het gedrang door een terugkeer naar Albanië. Het recht op onderwijs houdt geen recht op Nederlandstalig onderwijs in. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van het kind, zoals vermeld in artikel 3 en artikel 6 van het IVRK, en op artikel 8 EVRM waarbij er een fair balance gemaakt moet worden en waarbij het hoger

belang van het kind moet meewegen bij de interpretatie van het EVRM. Betrokkenen verwijzen in dit kader ook naar artikel 7 en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Ze benadrukken dat de hogere belangen van de kinderen als leidinggevend criterium gebruikt dienen te worden bij de belangafweging die in dit kader gebeuren.

Echter, we merken op dat de ouders van betrokkenen vier jaar geleden zelf de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun bekende omgeving te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde omgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen. Betrokkenen verduidelijken niet waarin deze situatie verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk terug moeten keren naar Albanië. De sociale banden van de kinderen met Albanië zijn niet minder hecht dan deze met België, zo hebben zij in Albanië nog naaste familieleden terwijl ze niet aantonen in België nog familieleden te hebben. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat hun kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Integendeel uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat hun kinderen hier naar school gaan en dat hun zoon zijn leerplicht nog maar net opgestart is (hiervan worden bovendien geen bewijzen voorgelegd). Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten hebben opgebouwd. We stellen dus vast dat beide kinderen buiten hun ouders geen sociaal netwerk opbouwden, dat zij niet deelnemen aan buitenschoolse activiteiten en dat hun zoon op schools vlak nog het eerste leerjaar dient aan te vangen of dit pas net aangevangen heeft. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Albanië het belang van hun kinderen schaadt en dat hun kinderen in Albanië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Beide kinderen zijn geboren in Albanië en brachten er hun eerste levensjaren door ([E.] bijna drie jaar en [A.] zes jaar). Gezien de asielpcedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name hechte familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Albanië, nadat zij eerst al in staat bleken te zijn zich aan te passen aan het leven in België. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun belang geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst hun belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RW nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake artikel 6 van het Verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat Albanië niet de mogelijkheden van hun ontwikkeling in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen.

De Raad voor vreemdelingenbetwistingen wijst er bijkomend op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 (inzake de rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: "Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging." (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar

dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013) (RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat huidige aanvraag 9bis wordt ingediend door twee minderjarige kinderen. Hun belangrijkste zorgfiguren zijn hun moeder en vader, waarmee zij samen een gezin vormen. Echter, hun ouders beschikken niet over enig verblijfsrecht in België en dienen aldus samen met hun kinderen terug te keren naar Albanië. De kinderen worden dan ook niet gescheiden van hun ouders en de bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven, in Albanië daarentegen beschikken zij wel nog over een ruim familiaal netwerk, waarmee hun ouders regelmatige contacten onderhouden (zoals blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden enkel schoolattesten en schoolrapporten voorleggen. Bij huidige aanvraag 9bis worden geen bewijzen voorgelegd dat de kinderen deelnemen aan het verenigingsleven: betrokkenen zijn geen lid van een sportclub of jeugdbeweging en tonen op geen enkel wijze aan dat zij deelnemen aan buitenschoolse activiteiten. Slechts één voorgelegde verklaring heeft specifiek betrekking op de kinderen. Betrokkenen leggen wel hun 'uitpas' voor maar tonen niet aan waarvoor ze deze al gebruikt zouden hebben. We stellen dus vast dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat zij buiten hun ouders hechte banden met België opbouwden. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat zij een gevaar vormen voor de openbare orde. Echter, we merken op dat dit niet buitengewoon is gezien de zeer jonge leeftijd van betrokkenen, namelijk tien jaar en bijna zeven jaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2016 ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij in België hier leven verder uitgebouwd zouden hebben, dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben en dat zij hun uitpassen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Met de ingeroepen elementen van integratie die betrekking hebben op hun ouders (met name dat dat zij een huurovereenkomst afgesloten zouden hebben, dat zij hiervoor de huurwaarborg betaald zouden

hebben door de steun van hun sociaal en familiaal netwerk, dat zij in staat zouden zijn de kosten te dragen en de facturen te betalen, dat zij in staat zouden zijn voor zichzelf en hun kinderen te zorgen met hulp van hun sociaal netwerk, dat zij een betrouwbaar gezin en goede burgers zouden zijn, dat zij de intentie zouden hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel uit te maken van de samenleving waar zij de facto al toe behoren, dat zij hun huurovereenkomst voorleggen evenals een bewijs van de betaling van de huurwaarborg en de huur, bewijzen van betaling van verschillende nutsfacturen) wordt geen rekening gehouden daar huidige aanvraag uitsluitend in hoofde van de minderjarige kinderen werd ingediend en hun ouders dus geen deel uitmaken van huidige aanvraag 9bis.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op hun situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM samengelezen met artikel 3 IVRK.

3. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor de minderjarige kinderen.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met twee minderjarige kinderen: [E.A.] (geboren op [...] te [...]) en [E.E.] (geboren op [...] te [...]). Enkel in naam van beide minderjarige kinderen werd verzocht tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige kinderen. De moeder en vader traden enkel op als wettelijk vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen.

De aanvraag dient dan ook exclusief te worden beoordeeld vanuit de situatie van de minderjarige kinderen, aangezien enkel in naam van de minderjarigen een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn of haar ouders maakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders.

4. Desondanks blijkt in de bestreden beslissing dat de keuzes die door de ouders van de minderjarige kinderen werden gemaakt (met name om zich zonder legaal verblijf in België te nestelen en niet terug te keren naar Albanië) aan de minderjarige kinderen zelf werden toegerekend, ook al zijn de minderjarige kinderen niet verantwoordelijk voor de keuzes die hun ouders - waarvan zij volledig afhankelijk zijn - maken.

Dit blijkt onder meer uit volgende passages:

"Betrokkenen volgden als minderjarigen mee de procedures van hun ouders die wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten."

(stuk 1, pagina 1)

"Bovendien hebben de ouders van betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen."

(stuk 1, pagina 2)

"Echter, we merken op dat de ouders van betrokkenen vier jaar geleden zelf de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun bekende omgeving te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde omgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen."

(stuk 1, pagina 2)

Het kan de minderjarige kinderen – [A.] (°[...]) en [E.] (°[...]) - onmogelijk worden verweten dat zij kennis moesten hebben van het gebrek aan een verblijfsrecht en dat zij het land moeten verlaten. De minderjarige kinderen zijn volledig afhankelijk van hun ouders, dewelke in België verblijven. Zij kunnen onmogelijk verantwoordelijk worden gehouden voor de keuzes die hun ouders maken.

Dit element is doorslaggevend in de beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, doch werd kennelijk niet overwogen.

Daarentegen worden de keuzes van de ouders, van wie de aanvraag tot machtiging van verblijf niet uitgaat, verweten aan de minderjarige kinderen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde onvoldoende rekening houdt met het gegeven dat de aanvraag enkel uitgaat van de minderjarige kinderen, niet van de ouders.

Dat dit onderscheid onvoldoende wordt gemaakt, blijkt temeer uit volgende passage waarbij de ouders rechtstreeks worden opgedragen om het grondgebied te verlaten:

"Echter, hun ouders beschikken niet over enig verblijfsrecht in België en dienen aldus samen met hun kinderen terug te keren naar Albanië."

(stuk 1, pagina 3)

De gemachtigde miskent hiermee (andermaal) dat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet enkel werd ingediend voor de minderjarige kinderen en dat hierdoor - enkel - de situatie van de minderjarige kinderen moet worden beoordeeld.

De minderjarige kinderen hebben geen enkele inbreng of verantwoordelijkheid voor de keuzes die door de ouders - van wie zij volledig afhankelijk zijn - werden gemaakt.

De keuzes die door de ouders van de minderjarige kinderen werden gemaakt kunnen daarom niet aan een minderjarig kind zelf worden toegerekend, terwijl de gemachtigde dit wel doet in de bestreden beslissing.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De ouders verblijven in België, hetgeen niet wordt betwist door verweerder in de bestreden beslissing. Ook de minderjarige kinderen – [A.] (°[...]) en [E.] (°[...]) - verblijven in België en worden opgevoed door hun ouders.

Door de gemachtigde wordt dit feitelijk gegeven ook erkend: "Hun belangrijkste zorgfiguren zijn hun moeder en vader, waarmee zij samen een gezin vormen" (stuk 1, pagina 3).

Het is voor de minderjarige kinderen hierom onmogelijk om zelf naar Albanië af te reizen om aldaar hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen. De minderjarige kinderen zijn volledig afhankelijk van hun ouders, hetgeen bezwaarlijk kan worden betwist. Aangezien de minderjarige kinderen verblijven in België en volledig afhankelijk zijn van hun ouders, kunnen zij niet anders dan de aanvraag indienen vanuit België.

Het verblijf van de ouders in België en de (volledige) afhankelijkheid van de minderjarige kinderen van hun ouders - hetgeen ook werd erkend in de bestreden beslissing: "Hun belangrijkste zorgfiguren zijn hun moeder en vader, waarmee zij samen een gezin vormen" (stuk 1, pagina 3) - maken voor de minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid uit die door hen werd aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf.

Het is dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden, dan wel dat dit feitelijk gegeven niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De stelling van verweerder in de bestreden beslissing dat "hun ouders beschikken niet over enig verblijfsrecht in België en dienen aldus samen met hun kinderen terug te keren naar Albanië" kan onmogelijk aanvaard worden aangezien de aanvraag tot machtiging van verblijf exclusief uitgaat van de minderjarige kinderen (zoals hierboven aangehaald).

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Het opleggen van de verplichting om af te reizen naar een land waarmee de minderjarige kinderen geen band meer hebben, met name Albanië, is bovendien in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige kinderen.

Sinds hun vertrek uit Albanië op 24 september 2016 keerden de minderjarige kinderen niet meer terug naar Albanië. Zij vestigden zich, samen met hun ouders, na hun aankomst in België (op 7 oktober 2016) te Lier en bouwden hun leven in België verder uit.

De kinderen lopen school in België. Beide gaan zij naar de Vrije Basisschool vlakbij hun woning (gelegen te 2500 Lier, [...]). Beide kinderen volgen Nederlandstalig onderwijs. Zij worden in het Nederlands opgevoed en onderricht. Verzoekers brachten bij hun aanvraag tot machtiging van verblijf verschillende getuigenverklaringen voor waarbij de goede intenties van de ouders en de kinderen wordt bevestigd. Ze worden omschreven als vriendelijke mensen die zich hebben geïntegreerd in België. De kinderen worden omschreven als netjes en goed opgevoegd (zie stukken 9 t.e.m. 13 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Dat de minderjarige kinderen zonder legaal verblijf in België woonachtig zijn, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige kinderen op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt.

Het kan dan ook niet worden betwist dat het opleggen van de verplichting aan de minderjarige kinderen om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Albanië af te reizen een inbreuk vormt op de primaire en private belangen van de minderjarige kinderen.

De belangenafweging die werd gemaakt in de bestreden beslissing, waarbij de gemachtigde meent dat deze inbreuk gerechtvaardigd zou zijn, is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk doordat de primaire belangen van de minderjarige kinderen onvoldoende in overweging werden genomen.

De "keuzes" die werden gemaakt door hun ouders worden ten onrechte ingeroepen ten nadele van de private belangen van verzoekers, terwijl de minderjarige kinderen volledig afhankelijk zijn van hun ouders en geen invloed hebben op de keuzes die zij maken:

"Bovendien hebben de ouders van betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen."

(stuk 1, pagina 2)

"Echter, we merken op dat de ouders van betrokkenen vier jaar geleden zelf de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun bekende omgeving te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde omgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen."

(stuk 1, pagina 2)

Door de gemachtigde wordt verder niet overwogen dat de verplichting om terug te keren naar Albanië een breuk betekent met de scholing in het Nederlandstalig onderwijs hetgeen de minderjarige kinderen reeds verschillende jaren volgen. Dit schaadt de belangen van de minderjarige kinderen, ongeacht of zij - hetgeen onzeker is - hun scholing kunnen verderzetten in (een volledig andere omgeving) te Albanië. Dit betekent immers niet alleen een breuk met het leerplan dat zij volgen, maar ook met hun sociale omgeving (in het kader van de school). Bovendien dateert de bestreden beslissing van 6 oktober 2020, zodat de minderjarige kinderen worden verplicht om hun lopend schooljaar 2020-2021 te onderbreken.

Het gaat dus niet louter om de vraag of het recht op onderwijs van de kinderen "in het gedrang" zou komen of dat er "grote taal- en ontwikkelingsproblemen" zouden ontstaan, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing overweegt. De belangen die werden overwogen door de gemachtigde in de bestreden beslissing zijn daarom veel te beperkt.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. Aanvullend merkt de verzoekende partij nog op dat de gemachtigde, bij de belangenafweging die werd gemaakt, spreekt van een "tijdelijke terugkeer" zonder enige verduidelijking te geven over wat de gemachtigde verstaat onder "tijdelijk".

De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Albanië om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als een "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Albanië te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van de verblijfplaats in België. Buiten-

gewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat aan de hand van de in de aanvraag aangebrachte gegevens niet afdoende is aangetoond dat verzoekers een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5. Verzoekers benadrukken dat de aanvraag om verblijfsmachtiging enkel werd ingediend voor hen als minderjarige kinderen van het gezin, en niet voor hun ouders. Zij zijn van mening dat met dit gegeven onvoldoende rekening is gehouden. Zij stellen dat de aanvraag exclusief diende te worden beoordeeld vanuit hun situatie als minderjarige kinderen. Zij betogen dat dit niet het geval was, nu in de bestreden beslissing wordt verwezen naar bepaalde keuzes die hun ouders voor hen hebben gemaakt terwijl zij als minderjarigen niet verantwoordelijk kunnen zijn voor de keuzes van hun ouders.

Bij de aanvang van de motivering van de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk melding van gemaakt dat de aanvraag uitsluitend is ingediend voor de minderjarige kinderen, en niet voor de ouders, zodat niet kan worden aangenomen dat dit gegeven werd veronachtzaamd. Ook verder in de motivering wordt trouwens herhaald dat de aanvraag enkel is ingediend voor verzoekers als minderjarige kinderen van het gezin.

De Raad wenst in dit verband verder te benadrukken dat het in het voorliggende geval op zich niet als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig kan worden beschouwd voor zover verweerder in zijn beslissing de situatie van verzoekers niet volledig los heeft bekeken van deze van hun ouders bij wie zij in België verblijven. Het is immers niet betwist, en dit wordt zelfs nadrukkelijk bevestigd door verzoekers, dat zij gelet op hun nog jonge leeftijd volledig afhankelijk zijn van hun ouders en zij hier ook geen andere familieleden hebben. Gelet op het belang van de gezinseenheid en het welzijn van de kinderen kan hun situatie dus niet volledig los worden bekeken van deze van hun ouders. Dit neemt weliswaar niet weg dat de situatie van verzoekers als minderjarige kinderen op haar eigen merites moet worden beoordeeld en hun belangen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden centraal moeten worden geplaatst.

Verzoekers richten zich met hun kritiek in eerste instantie op de volgende passage in de bestreden beslissing: *“Betrokkenen volgden als minderjarigen mee de procedures van hun ouders die wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.”*

Aldus wordt enkel feitelijk vastgesteld dat verzoekers als minderjarigen de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming van hun ouders volgden en deze laatsten wisten dat het verblijf enkel

voorlopig was toegestaan hangende deze procedures. Verweerder spreekt in deze passage enkel over het gegeven dat de ouders wisten dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan, zonder dat hiermee blijkt dat dit gegeven aan verzoekers zelf wordt toegerekend. Er blijkt ook niet dat de voormelde passage een concreet antwoord is op een specifieke door verzoekers in hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheid. Aan de hand van deze passage kan dus nog niet blijken als zou een door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheid worden afgewezen, omwille van de keuzes van de ouders waarvoor zij als minderjarigen geen verantwoordelijkheid dragen.

In tweede instantie wijzen verzoekers op de motivering in de bestreden beslissing dat *“de ouders van betrokkenen steeds [hebben] geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.”*

De scholing van de kinderen die in België in het Nederlands plaatsvindt, heeft echter het voorwerp uitgemaakt van een veel ruimere motivering en beoordeling en er blijkt niet dat de voormelde vermelding in dit verband een determinerende redengeving is.

Zo wordt de scholing in België in eerste instantie niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat niet blijkt dat deze niet in het land van herkomst kan worden verkregen en evenmin blijkt dat verzoekers gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet te vinden is in hun land van herkomst. Nog wordt gemotiveerd dat gelet op de nog jonge leeftijd van verzoekers redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij beschikken over een voldoende aanpassingsvermogen op het vlak van taal en onderwijs om aan te sluiten bij het onderwijs in het land van herkomst. Er wordt geoordeeld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij geen enkele band meer hebben met Albanië of dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in dat land niet zouden kunnen aansluiten op school. Verweerder benadrukt het gegeven dat de beide verzoekers in Albanië zijn geboren en zij er hun eerste levensjaren hebben doorgebracht. Hij stelt dat ze via hun ouders, die de Albanese nationaliteit hebben en in Albanië zijn geboren en getogen, een band hebben met dit land, zodat het voor hen geen vreemd land is. Hij stelt trouwens ook vast dat in Albanië nog een familiaal netwerk bestaat. Hij is van mening dat in de situatie van verzoekers wel degelijk mag worden aangenomen dat hun moedertaal het Albanees is en dat zij via de ouders vertrouwd zijn met de Albanese taal en cultuur. Hij merkt zo ook op dat nergens uit blijkt dat de ouders Nederlandse taallessen volgden, zodat het ongeloofwaardig is dat de ouders het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze taal op te voeden. Verweerder stelt bovendien vast dat evenmin blijkt dat verzoekers het Albanees dan niet zouden kunnen leren of zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Hij acht het in de voorliggende omstandigheden geenszins aangetoond dat verzoekers bij een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst grote taal- of aanpassingsproblemen zouden ondervinden. Hij oordeelt dat bij een terugkeer naar het land van herkomst het recht op onderwijs van verzoekers niet in het gedrang komt, ook al is er aldaar geen Nederlandstalig onderwijs voorhanden.

De door verzoekers aangehaalde passage betreft dus hooguit een bijkomende redengeving die in dit verband in de bestreden beslissing is opgenomen, terwijl de overige motieven hieromtrent die wel degelijk heel concreet ingaan op de belangen van verzoekers en deze centraal stellen, op zichzelf reeds kunnen rechtvaardigen dat de scholing van verzoekers in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en deze motieven niet onderuit worden gehaald. In de betreffende passage kan trouwens enkel worden gelezen dat *“de ouders”* steeds hebben geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf, zodat hierin ook geenszins kan worden gelezen dat verzoekers zelf hiervoor dan verantwoordelijkheid zouden dragen. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun betoog dat hun scholing in België wordt afgewezen, omwille van bepaalde keuzes die hun ouders hebben gemaakt. Hun betoog kan in geen geval volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De derde passage die verzoekers aanhalen, handelt over het ingeroepen hoger belang van het kind, zoals vervat in onder meer artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 8 van het EVRM, als buitengewone omstandigheid. Deze passage luidt als volgt: *“Echter, we merken op dat de ouders van betrokkenen vier jaar geleden zelf de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun bekende omgeving te halen om naar België te komen, dat de kinderen uit hun vertrouwde omgeving werden gehaald en dat al hun sociale banden onderbroken werden om naar België te komen.”*

Evenwel maken verzoekers een onvolledige lezing van de motivering van de bestreden beslissing. Het eigenlijke motief dat met de voormelde passage wordt bedoeld, is dat verzoekers niet aantonen waarin de situatie van vier jaar geleden, toen zij hun vertrouwde omgeving in Albanië hebben moet achterlaten om naar België te komen, verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk naar Albanië moeten terugkeren, met dit verschil dat verweerder aangeeft dat er momenteel – in tegenstelling tot wat het geval was bij de komst naar België – wel nog banden zijn met Albanië, meer zelfs hij van mening is dat de sociale banden van de kinderen met Albanië niet minder hecht zijn dan deze met België, gelet op de aanwezigheid van naaste familieleden in Albanië en het ontbreken van familieleden in België (los van de ouders). In dit verband stelt verweerder nog vast dat op basis van de voorgelegde stukken geenszins blijkt dat de kinderen in België een groot sociaal netwerk hebben opgebouwd. Hij oordeelt dat integendeel uit de voorgelegde attesten enkel kan blijken dat de kinderen hier naar school gaan en dat de zoon nog maar net leerplichtig is en hij het eerste leerjaar nog moet aanvangen of dit nog maar net heeft aangevangen. Hij stelt dat niet blijkt dat de kinderen deelnemen aan buitenschoolse activiteiten. Hij acht het niet aangetoond dat verzoekers, buiten hun ouders, een sociaal netwerk hebben opgebouwd in België. In deze omstandigheden stelt verweerder vast dat verzoekers niet duidelijk maken op welke wijze een terugkeer naar Albanië hun belangen zou schaden. Hij stelt nog dat niet blijkt dat verzoekers in Albanië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen in hun ruimer familiaal netwerk. Hij benadrukt andermaal dat verzoekers zijn geboren in Albanië en zij er hun eerste levensjaren hebben doorgebracht. Hij benadrukt nog dat de kinderen niet worden gescheiden van de ouders. Hij acht het niet aangetoond dat verzoekers zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Albanië en een (tijdelijk) verblijf aldaar hun belangen zou schaden. Hij wijst erop dat de procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming negatief zijn afgesloten, zodat niet blijkt dat verzoekers er ernstige moeilijkheden zouden riskeren. Om al deze redenen ziet hij geen redenen waarom verzoekers' hogere belangen als minderjarige kinderen zouden worden geschaad bij een (tijdelijke) terugkeer naar hun herkomstland.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder wel degelijk is overgegaan tot een concrete toetsing of verzoekers' hogere belangen als minderjarigen dreigen te worden miskend indien zij de aanvraag moeten indienen vanuit hun land van herkomst, maar hij heeft geoordeeld dat dit geenszins blijkt, zonder dat hij hierbij verzoekers zelf verantwoordelijk stelt voor de keuzes van hun ouders of blijkt dat hij hun belangen niet centraal heeft gesteld of hun belangen niet op een zorgvuldige, kennelijk redelijke en evenwichtige wijze heeft beoordeeld en afgewogen.

Door in de bestreden beslissing te stellen dat "*hun ouders*" wisten dat het verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming, dat "*de ouders*" steeds hebben geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in illegaal verblijf en dat "*de ouders*" de keuze maakten om verzoekers uit hun vertrouwde omgeving te halen door naar België te komen, heeft verweerder net uitdrukkelijk erkend dat dit keuzes betrof van de ouders en niet van verzoekers zelf die inderdaad nog minderjarig waren en zijn. Door vervolgens net heel concreet in te gaan op de vraag of verzoekers de scholing kunnen verderzetten in hun land van herkomst en of hun hoger belang bij een terugkeer naar dit land voor het indienen van de aanvraag niet zou worden miskend, heeft verweerder wel degelijk hun belangen als minderjarigen centraal gesteld in de beoordeling. Verzoekers tonen niet aan dat inzake de ingeroepen scholing in België, en dit in de Nederlandse taal, en hun hogere belangen als minderjarigen enig concreet aspect ten onrechte niet of onvoldoende in rekening is gebracht. Er blijkt niet dat de aangehaalde passages determinerende motieven zijn en hiermee afbreuk wordt gedaan aan de overige motieven waaruit net blijkt dat hun belangen als minderjarigen heel concreet in rekening zijn gebracht en zijn afgewogen. Met hun kritiek weerleggen verzoeker de determinerende motieven van de bestreden beslissing geenszins.

De motivering in het kader van artikel 8 van het EVRM en het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven dat de ouders niet beschikken over een verblijfsrecht in België en deze dus samen met verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst, doet over dit alles niet anders oordelen. Hiermee wordt geenszins miskend dat de aanvraag enkel namens verzoekers is ingesteld, hetgeen ook net – andermaal – wordt benadrukt in het kader van de bespreking over artikel 8 van het EVRM. Verweerder geeft met zijn motivering enkel aan dat de gezinseenheid en de zorg voor verzoekers niet in het gedrang komt indien zij de aanvraag via de gewone procedure moeten indienen, nu hun ouders in illegaal verblijf zijn en dus evenzeer moeten terugkeren naar het land van herkomst. Nu de ouders niet mee de aanvraag om verblijfsmachtiging in België hebben ingediend, hebben zij op onmiskenbare wijze aangegeven dat er specifiek wat hen zelf betreft geen noemenswaardige belemmeringen zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst om van daaruit bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag in te dienen. Hierbij kan immers niet worden

aangenomen dat enkel verzoekers en niet hun ouders een verblijf in België zouden beogen, gelet op verzoekers' jonge leeftijd die maakt dat zij, zoals zij erkennen, volledig afhankelijk zijn van hun ouders en nu zij voor het overige ook geen familie hebben in België. Het is in geen geval kennelijk onredelijk of onzorgvuldig waar verweerder de (verblijfs)situatie van de ouders mee betreft in zijn beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM, nu het evident is dat de situatie van verzoekers niet volledig los kan worden bekeken van deze van hun ouders van wie zij volledig afhankelijk zijn en gelet op het belang van de gezinseenheid en het welzijn van verzoekers als minderjarigen. Voor zover als nodig wordt herhaald dat de belangen van verzoekers als minderjarigen verder wel degelijk centraal zijn gesteld in de beoordeling en deze het voorwerp hebben uitgemaakt van een concrete beoordeling.

Verzoekers argumenteren nog dat het voor hen wel degelijk onmogelijk zou zijn om naar Albanië te reizen voor het indienen van de aanvraag, nu hun ouders van wie zij volledig afhankelijk zijn in België verblijven. Op deze grond is volgens hen ten onrechte geen buitengewone omstandigheid aanvaard. Zij zijn van mening dat het motief dat hun ouders niet beschikken over een verblijfsrecht in België en dus samen met hen dienen terug te keren naar Albanië niet kan worden aanvaard, omdat de aanvraag exclusief van hen uitgaat. Dit betoog van verzoekers is weinig ernstig te noemen. Het gaat niet op om te stellen dat enerzijds rekening moet worden gehouden met de afhankelijkheid van de ouders in België, maar anders geen rekening mag worden gehouden met het gegeven dat de ouders gelet op hun illegaal verblijf dienen terug te keren naar Albanië, hetgeen zij als dusdanig niet betwisten. Het zijn net verzoekers zelf die met voormeld argument hun situatie verbinden met deze van hun ouders. Nu de ouders hier geen verblijfsrecht of lopende verblijfsprocedures hebben, en zij door niet mee de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in dienen net hebben aangegeven dat er specifiek wat henzelf betreft geen noemenswaardige belemmeringen zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst om van daaruit bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag in te dienen, kon verweerder wel degelijk als uitgangspunt nemen dat de ouders in de huidige omstandigheden het Belgische grondgebied kunnen en moeten verlaten, zoals dit ook volgde uit de eerder reeds afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat er op grond van de gezinsbanden met de ouders enige concrete belemmering bestaat voor verzoekers om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen.

In zoverre verzoekers nog bekritisieren dat de bestreden beslissing spreekt over een *"tijdelijke terugkeer"* zonder evenwel te verduidelijken wat wordt verstaan onder *"tijdelijk"*, tonen zij evenmin aan de bestreden beslissing steunt op incorrecte of kennelijk onredelijke motieven of is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid. Met dit betoog, dat zij trouwens nergens betrekken op een concrete ingeroepen buitengewone omstandigheid, tonen zij niet aan dat de aangevoerde buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard. Er kan ook niet van verweerder worden verwacht dat hij zich op voorhand reeds uitspreekt over de concrete behandelingsduur van een verblijfsaanvraag. Deze is afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat verweerder vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijk tijdspanne zou behandelen.

2.6. Een concrete toetsing van de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM, op zich genomen en in samenhang met de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur, dringt zich daarnaast evenzeer op.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Op lezing van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat verweerder het bestaan van zowel een gezins- of familieleven met de ouders als een privéleven van verzoekers in België als dusdanig niet betwist. Hij heeft aanvaard dat in dit verband een afweging zich opdringt inzake het privé- en gezinsleven en de verplichting de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Verzoekers' concrete situatie is er een van een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Inzake het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat de belangrijkste zorgfiguren van verzoekers hun ouders zijn met wie zij een gezin vormen, die echter niet over een verblijfsrecht in België beschikken en die samen met verzoekers dienen terug te keren naar Albanië. Hij benadrukt dat verzoekers dus niet worden gescheiden van hun ouders en de bestaande eenheid van het gezin volledig blijft behouden. Nog merkt hij op dat verzoekers voor het overige ook geen familieleden meer hebben in België, wel in Albanië, waar een ruim familiaal netwerk bestaat waarmee de ouders nog regelmatige contacten onderhouden, zoals is gebleken in het kader van hun procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Inzake het recht op eerbiediging van het privéleven stelt verweerder dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekers tijdelijk moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Hij stelt nog dat verzoekers om hun sociale banden met België te staven enkel schoolattesten en schoolrapporten voorleggen, dat nergens uit blijkt dat zij deelnemen aan het verenigingsleven en dat slechts één verklaring voorligt die specifiek henzelf betreft. Verweerder besluit hieruit dat het niet vaststaat dat verzoekers los van hun ouders hechte (sociale) banden in België hebben opgebouwd.

Verweerder erkent verder dat het hoger belang van het kind moet worden betrokken in de beoordeling en belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Na eerder reeds te hebben vastgesteld dat niet blijkt dat de verdere scholing van de kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst in het gedrang komt en niet blijkt dat de kinderen om taal- of culturele redenen niet zouden kunnen aansluiten op school in Albanië, geeft verweerder aan dat niet wordt verduidelijkt waarom het thans voor verzoekers niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar Albanië, rekening houdend met het gegeven dat er nog (sociale) banden zijn met dat land en niet blijkt dat deze minder hecht zijn dan deze met België. Er wordt hierbij gewezen op de aanwezigheid van naaste familieleden in Albanië en het ontbreken van familieleden (los van de ouders) of een (groot) sociaal netwerk in België. In deze omstandigheden stelt verweerder vast dat verzoekers niet duidelijk maken op welke wijze een terugkeer naar Albanië hun belangen zou schaden. Hij stelt nog dat niet blijkt dat verzoekers in Albanië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen in hun ruimer familiaal netwerk. Hij benadrukt dat verzoekers zijn geboren in Albanië en zij er hun eerste levensjaren hebben doorgebracht. Hij benadrukt nog dat verzoekers niet worden gescheiden van hun ouders. Hij acht het niet aangetoond dat verzoekers zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Albanië en een (tijdelijk) verblijf aldaar hun belangen zou schaden. Hij wijst erop dat de procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming negatief zijn afgesloten, zodat niet blijkt dat verzoekers er ernstige moeilijkheden zouden riskeren. Om al deze redenen aanvaardt hij niet dat verzoekers' hogere belangen als minderjarigen zouden worden geschaad bij een terugkeer naar hun herkomstland, samen met hun ouders, voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure.

Verweerder besluit dat niet blijkt dat de tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezins- en privéleven van verzoekers in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een miskennis van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers stellen andermaal dat niet of onvoldoende in rekening is gebracht dat de aanvraag niet mede voor de ouders werd ingediend en dat zij niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor de keuzes van hun ouders. Hierop werd reeds ingegaan en er kan dan ook worden verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent.

Verzoekers betwisten verder de beoordeling in de bestreden beslissing dat hun belangen niet verhinderen dat zij met hun ouders terugkeren naar hun land van herkomst en hun aanvraag van daaruit indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

Verzoekers stellen in eerste instantie dat zij geen band meer hebben met Albanië, nu zij sinds hun vertrek uit dit land in de tweede helft van 2016 niet naar daar terugkeerden en zij intussen in België hun leven hebben opgebouwd. Zij benadrukken dat zij school lopen in België in het Nederlands, dat zij in het Nederlands worden opgevoed en onderricht en dat zij en hun ouders in de voorgelegde getuigenverklaringen worden omschreven als "*vriendelijk*" en "*geïntegreerd*" en zij in het bijzonder als "*netjes en goed opgevoed*".

Evenwel heeft verweerder deze aangehaalde argumenten en de in dit verband voorgelegde stukken beoordeeld en op gemotiveerde wijze geïndiceerd dat wel degelijk nog kan worden aangenomen dat verzoekers nog (sociale) banden hebben met hun land van herkomst waar zij nog een ruim familiaal netwerk hebben, dat zij het Albanees als moedertaal hebben, dat het ongeloofwaardig is dat zij door de ouders zouden worden opgevoed in het Nederlands, dat niet blijkt dat zij een zodanige taal- of culturele achterstand hebben dat deze hen zou verhinderen om aansluiting te vinden bij het onderwijs in Albanië en dat niet blijkt dat er op sociaal vlak bijzonder hechte banden zijn met België die hen verhinderen tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst. Verweerder stelt vast dat slechts één voorgelegde getuigenis specifiek over verzoekers zelf gaat.

Door het louter herhalen van de door hen ingeroepen elementen tonen verzoekers geenszins aan dat verweerder hieromtrent een incorrecte, onzorgvuldige, kennelijk onredelijk of disproportionele beoordeling of belangenafweging heeft gemaakt. Uit het gegeven dat verzoekers “vriendelijk” en “netjes en goed opgevoed” zijn, kan verder niet blijken dat zij zijn verhinderd om met hun ouders een verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen of dat het niet redelijk zou zijn om dit van hen te vragen. Verzoekers tonen niet concreet aan dat een element dat raakt aan hun hoger belang als minderjarigen ten onrechte niet of onvoldoende in rekening is gebracht. Er blijkt geenszins dat verzoekers verantwoordelijk worden gehouden voor de keuzes van hun ouders of dat de keuzes van de ouders worden gebruikt om hun belangen te benadelen of te miskennen. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de belangen van verzoekers als minderjarigen op hun eigen merites zijn beoordeeld en deze centraal zijn gesteld in de beoordeling. Verzoekers weerleggen de door het bestuur gedane vaststelling niet dat zij niet hebben kunnen aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure hun belangen (als minderjarigen) zou miskennen.

Verweerder heeft bij zijn beoordeling, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, wel degelijk ook rekening gehouden met hun argument dat een terugkeer naar Albanië voor het indienen van de aanvraag een breuk zou betekenen met hun scholing in het Nederlandstalig onderwijs en dit hun belangen zou schaden. Hij houdt in zijn beslissing zo rekening met het ingeroepen argument dat verzoekers bij een terugkeer “zouden [...] terechtkomen in een vreemde omgeving waar het volgen van Nederlandstalig onderwijs onmogelijk zou zijn waardoor een verhuis voor grote taal- en ontwikkelingsachterstand zou kunnen zorgen”. Hij acht het evenwel geenszins aangetoond dat verzoekers, die zijn geboren in Albanië en er hun eerste levensjaren hebben doorgebracht en van wie mag worden aangenomen dat zij het Albanees als moedertaal hebben en dat zij door hun ouders zijn opgevoed met de Albanese taal en cultuur, een zodanige taal- en culturele taalachterstand hebben dat zij in Albanië niet meer kunnen aansluiten op school. Hij acht het niet aangetoond dat verzoekers zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in het Albanees of dat zij bij een tijdelijke terugkeer grote taal- en ontwikkelingsproblemen zouden ondervinden. Hij benadrukt dat niet blijkt dat het recht op onderwijs door het nemen van de bestreden beslissing in het gedrang komt en dat dit recht op onderwijs niet inhoudt dat verzoekers recht hebben op Nederlandstalig onderwijs.

Door thans op algemene wijze op te merken dat de bestreden beslissing een breuk tot gevolg heeft met het leerplan dat zij in België volgen en met de sociale omgeving van de school, tonen verzoekers nog niet aan dat de beoordeling van hun situatie door het bestuur onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of dat hun belangen te beperkend of op onevenredige wijze zijn beoordeeld. Verzoekers weerleggen op geen enkele wijze de motivering dat niet blijkt dat zij niet langer kunnen aansluiten in het onderwijs in Albanië en zij tonen geenszins aan dat zij aldaar geen aan hun niveau aangepast en kwalitatief onderwijs kunnen genieten. Verder is verweerder wel degelijk ook nagegaan of op basis van de voorgelegde stukken hechte sociale banden in België blijken die het nemen van de bestreden beslissing in de weg kunnen staan, maar heeft hij geoordeeld dat dit niet blijkt. Het louter zeer algemeen wijzen op de sociale omgeving van de school kan niet volstaan om deze beoordeling onderuit te halen.

In zoverre verzoekers nog opmerken dat de bestreden beslissing tijdens het schooljaar is genomen en zij zo worden verplicht om hun lopende schooljaar te onderbreken, wordt nog opgemerkt dat deze beslissing verzoekers geenszins verplicht om onmiddellijk terug te keren naar hun land van herkomst en de mogelijkheid openlaat dat zij (en hun ouders) hiervoor de vakantieperiode(s) afwachten. De ouders hebben de mogelijkheid een verlenging te vragen van de termijn om gevolg te geven aan de hen afgegeven verwijderingsmaatregelen tot het einde van het schooljaar. Verweerder wijst hier ook uitdrukkelijk op in zijn “*evaluatiemomenten*” met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 7 oktober 2020 zoals deze in het administratief dossier zijn opgenomen en waarin wordt gesteld als volgt: “*Betrokkenen kunnen steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens de tweewekelijks schoolvakantie of na het schooljaar.*” In het geval dat er vervolgens geen uitkomst is over deze aanvraag bij de aanvang van het nieuwe schooljaar, kunnen verzoekers aansluiting vinden bij het Albanese onderwijssysteem. In het geval dat verzoekers (en hun ouders) dan een verblijfsmachtiging krijgen toegekend, kunnen zij terugkeren naar België. Verzoekers tonen niet concreet aan dat dit nefaste gevolgen dient te hebben voor hun schoolloopbaan of dat dit hun belangen zou schaden.

Verzoekers tonen niet concreet aan dat verweerder in verband met hun belangen als minderjarigen, in het licht van het geheel van de gedane vaststellingen, geen zorgvuldige, evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt of heeft nagelaten een voldoende en zeker gewicht te geven aan hun

belangen als minderjarigen. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verweerder bij het treffen van zijn beslissing het hoger belang van het kind heeft veronachtzaamd.

In de voorliggende omstandigheden tonen verzoekers niet aan verweerder in zijn beslissing niet kon vaststellen dat niet blijkt dat de tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, hun privé- en/of gezins- of familielevens in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een miskenning van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- of familielevens zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat hij dit verdragsartikel heeft miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.7. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.8. Verzoekers beroepen zich nog op een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze bepaling, merkt de Raad in ieder geval op dat bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM reeds werd vastgesteld dat verweerder, wat het hoger belang van verzoekers als minderjarigen betreft, een zorgvuldige, evenwichtige en redelijke afweging heeft gemaakt en niet blijkt dat de bestreden beslissing hun hoger belang als minderjarigen heeft miskend. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan in deze omstandigheden in geen geval worden aanvaard.

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS